

VALÉRIE PERRIN

Colette

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025



www.alexandra.hu
www.moobius.hu
www.europakiado.hu

2010. október 21.

- Halló!
- Jó napot, asszonyom!
- Jó napot!
- Colette Septembre unokahúgával beszélek?
- Igen, tessék.
- Csendőrség. A gueugnoni csendőrőrsről hívom. Cyril Rampin százados vagyok. Rossz hírt kell közölnöm.
- ...
- A nagynénje sajnálatos módon elhunyt.
- A nagynéném?
- Colette Septembre. Itt vagyok a helyszínen a mentősökkel. A Fredins utca 19-es számú házában nemrég találtunk rá a holttestére. Minden jel arra mutat, hogy álmában érte a halál. A maradványait az Igazságügyi Orvostani Intézetbe szállíttatjuk azonosításra.
- Colette nagynéném három éve a gueugnoni temetőben nyugszik. És a Pasteur utcában lakott.
- A kezemben tartom a személyi igazolványát: Colette Septembre, született Curdin, 1946. február 7. A fényképen fiatalabb, de határozottan ő az.
- Ez csakis valami tévedés lehet. Nyilván egy névrokona.
- Volt egy papír a tárcájában az ön nevével és telefonszámával. „Sürgős esetben értesítendő személy az unokahúgom, Agnès: 01 42 21 77 47.”

– ...

– Azt is ráírta, hogy hamvasztást szeretne. És hogy Jean Septembre mellé temessék.

– Jean mellé?

– Igen. Ismerte?

– Ő az apám. Az apám volt.

– A nagynénje fivére?

– Igen. De mondom, Colette nagynéném már három éve halott.

– Hol lakik?

– Párizsban.

– A nagynénjének van más közeli rokona?

– Csak én vagyok... Már csak én maradtam... meg a lányom...

De...

– Őszinte részvétem, asszonyom. Mikor tudna befáradni azonosításra?

2000-ben, a Gueugnon FC és a Paris Saint-Germain összecsapása után a nagynéném napokra eltűnt. Azelőtt egyszer sem volt rá példa, hogy egy másodosztályú focicsapat bejutott volna a francia labdarúgó-ligakupa döntőjébe, de a „Vasgyúrók”, akikért a nagynéném egész életében szinte vallásos áhítattal rajongott, megcsinálták.

A mérkőzés 2:0-ra végződött. Az eredmény előre borítékolva volt, legalábbis mindenki azt hitte. A cseréplábas meg a vaslábas esete, mint La Fontaine-nél. A meccset a Stade de France-ban játszották, és a tévé is közvetítette. A kapuban Richard Trivino, csapatkapitány Amara Traoré, edző Alex Dupont.

Alex Dupont portréját a nagynéném otthon kitette a falra, Émile Danielét is. A csapatról készült összes csoportképből őrizgetett egy-egy példányt, bizonyos játékosokat piros filctollal bekarikázott, valahogy úgy, mint amikor valakinek a fejére vérdíjat tűz ki a maffia.

Az első gólt Trapasso lőtte a mérkőzés 65. percében. A másodikat Flauto a hosszabbításban. A Paris Saint-Germain még soha nem kapott ki a döntőben. Volt nagy üdvrivalgás, potyogtak az örömkönnyek. Mindenki koccintott a győzelemre. A szurkolókat buszokkal vitték Párizsba, többtucatnyit indítottak. A nagynéném előreült, egyedül, hogy lássa az utat. A lelátókon a csapat felül sárga, alul kék mezének színeibe öltözött ezrek skandáltak: „És egy és kettő!”

Visszaindulás előtt annak a busznak a sofőrje, amelyikben Colette utazott, nevezett Éric, égen-földön kereste a nagynénémet.

Colette nem jelent meg. Vártak rá. A nevét kiáltozták. De nem került elő. Az anyámat hívták, ha nem is vér szerinti, de ő volt az egyetlen rokona: „A sógornője olajra lépett.” Mire az anyám azt válaszolta, hogy hagyják, semmi ok az aggodalomra.

Colette csak három nappal később bukkant fel újra, békésen ült a cipésműhelyében, ölében Christian Duclos 42-es méretű bebújós cipőjével, amelynek a sarka, mivel a viselője egy régi biciklibaleset maradandó következményeként enyhén sántított, igencsak elkopott.

Soha nem derült ki, hol járt. Senki sem kérdezett rá nála. Soha senki nem nagyon tett fel neki kérdéseket.

Nekem is csak aznap, a győzelem napján mesélte az anyám, hogy Colette-tel ez nem először fordul elő, időnként eltűnik valahová, de aztán mindig hazamegy. Úgy beszélt róla, mint valami kutyáról, amelyik ki-kiszökik a kerítésen, de amikor megéhezik, csak hazadugja az orrát.

2010. október 21.

Úgy felhívnám! Fel kell hívnom, szükségem van rá. Elképzelem, mit mondanék neki. Elképzelem, mit válaszolna. Ahogy felveszi.

– Pierre?

– Tessék!

– Te vagy az, Pierre?

– Igen. Én vagyok.

Elképzelem a hangját, az ideges, türelmetlen hanglejtését. Min-
dig úgy szólt bele a telefonba, mint aki épp indulni készül otthon-
ról. Már a kabátjába is belebújt. Már az ajtóból fordult vissza, hogy
felvegye. És csak azért veszi fel, hogy gyorsan lerázza a telefonálót.

– Itt Agnès.

Hogyan reagálna? Nem hagynék neki időt, hogy visszakérdez-
zen: „Agnès?”, vagy egyszerűen megállapítsa: „Agnès”. Vagy hogy
azt mondja: „Miért hívsz? Valami baj van?”

– Képzeld, az előbb hívtak a zsaruk Gueugnonból. Találtak egy
halott nőt, és váltig állítják, hogy Colette az.

Nem. A váltigot nem mondanám. Nem is használok ezt a szót.
Ő erre azt felelné:

– Colette már rég meghalt... Te ittál? Ittál, vagy mi van?

Én meg visszavágnék:

– Az jól is jönne neked, mi? Akkor te meg az a hülye tyúk végre
kérvényezhetnétek a kizárólagos felügyeletet Ana felett.

És rácsapnám a kagylót.

Soha az életben nem mondtam senkire, hogy „hülye tyúk”. Hamarabb „kurvázok” vagy „picsázok” le bárkit, amikor kiborulok. Melyikünk csapná le előbb? Melyik résznél mérgesedne el a beszélgetés?

Három éve nem hívtam fel, nem hallottam a hangját, de ez most vis maior. Colette megint meghalt. Ilyesmit persze nem szoktunk mondani. Kétszer nem lehet meghalni.

Kezdetben, a vég kezdetén a bébiszitter, Cornélia vitte el hozzá, helyesebben hozzájuk a közös gyerekünket, és ő is hozta haza. A közös gyerekünk ma már tizenöt éves. Egyedül is tud jönni-menni. Metrózik, vagy ha már túl későre jár, beszáll egy taxiba.

Nem az utolsó filmem produkálta a legnagyobb nézőszámot. Pedig az kapta a lelelkesebb kritikákat. És azt vették meg a legtöbb országban.

Miért jutott ez most eszembe? Olyan kényelmesen elvoltam ebben a tetszhalott állapotban. Jó ideje nem csinálok semmit. A jogdíjaimból eltengődöm, kéthetente jön az utalás, erre most kirángatnak a meleg takaró alól, és vehetek magamnak egy vonatjegyet, meg foglalhatok szobát egy világvégi burgundiai városkában. Mert azonosítanom kell egy halott öregasszonyt, akit jó eséllyel nem is ismerek.

Az utolsó film, amit rendeztem, egy nagy szerelemről szólt. Akkor még bőven volt miből ihletet merítenem.